

се издигна надъ равна Тракия, оза-ри полето между Джуралий и Стара Загора и лжчитъ му започнаха да дирятъ алмазената роса, за да се изкжпятъ.

Но роса нѣмаше. Полето бѣ потънало въ кръвъ, и облаци черъ барутенъ димъ се носѣха отъ лжкия вѣтрецъ.

Вмѣсто пѣснитъ на птичкитъ, чу-ваха се трѣсъцитъ на орждията, писъцитъ на куршумитъ и бойнитъ викове „ура“! и „аллахъ“!

На нѣколко пжти турцитъ се спускаха въ буренъ устремъ на-предъ, но скоро обръщаха грѣбъ и бѣгаха. Опълченцитъ ги среща-ха съ щикове, сърдити и зли, ка-то разярени лѣвоове. Високо надъ тѣхъ се вѣеше самарското знаме.

Изведнажъ турскитъ редици се сгжстиха и като клинъ се врѣзаха между опълченцитъ. Тѣ се стре-мѣха да достигнатъ знамето.

— Напредъ, братя! — викна ко-мандира на III-та рота, поручикъ Поповъ, и се спушна въ срѣдата на турскитъ войски.

Следъ него полетѣха опълчен-цитъ.

Въ това време барабанщикътъ Ивановъ, малкиятъ Владко, следѣше издалеко своята рота. За пръвъ пжтъ той виждаше истинско сра-жение, затова бѣ пребледнѣлъ и треперѣше. Не го бѣше страхъ, но нѣкакво особено чувство го смра-зяваше. Сякашъ сънуваше.

И като на сънъ той видѣ, какъ

единъ турчинъ се засилваше да про-бодѣ съ щикъ ротния командиръ.

Въ мигъ Владко захвърли бара-бана, грабна пушката на единъ убитъ войникъ и се смѣси съ сра-жаващитъ се. Той изпревари тур-чина, затвори очитъ си, като че-ли за да не види кръвта, и замах-на съ щика. После втори пжтъ, после се спушна къмъ другъ тур-чинъ . . .

— Ура! — викаха опълченцитъ. — И Владко е съ насъ!

Малкиятъ барабанщикъ чу този викъ, видѣ, какъ турцитъ отстжи-ха подъ напора на българитъ, но усѣти силна болка въ ржката, из-търва пушката и леко се олюлѣ . . .

Подхванаха го две здрави ржце.

*

Следъ два месеца въ габровска-та военна болница, барабанщикътъ Владимиръ Ивановъ се разхождаше между леглата на раненитъ войници.

Раната, която бѣ получилъ въ Старозагорския бой вече заздравя-ваше, и той съ радостъ помагаше на по-тежко раненитъ.

Веднажъ донесоха отъ Шипка нови ранени. Владко излѣзе да ги посрещне и още при първата но-силка застана като попаренъ. На носилката лежеше неговиятъ ротенъ командиръ поручикъ Поповъ.

— Виджъ, каква среща! — едва промѣлви последниятъ. — При Ста-ра Загора ти ме спаси, Владко, ала-сега те нѣмаше. Лошо стана! . . . Ще се мре! . . .